

ДЖЕНАРО.

Азъ несъжалявамъ този, кой-то несъжалява други-тъ. — Нъ да оставимъ това на страна, Госпоже. Подирь като си приказахъ сичко прѣдъ васъ, желяжъ да ся научиж и азъ отъ гдѣ сте и коя сте вый.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Азъ съмь единъ женж, която ва обыча, Дженаро.

ДЖЕНАРО.

Нъ какъ ся именувате.....

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Не мя пытайте вече за това (Фенери. Влизатъ съ голѣмъ шумъ Жешпо и Маффю. Дона Люкреция си тура бързо маска-тъ.)

ПОЗОРИЩЕ VI.

Същцы-тъ, МАФФЮ ОРСИНИ, ЖЕППО ЛИВЕРЕТТО, АСКАНИО ПЕТРУЧИ, ОЛОФЕРНО ВИТЕЛОЦЗО, ДОНЪ АПОС ТОЛО ГАЗЕЛЛА. Господа, госпожи глугы, носящи фенеры.

МАФФЮ, съ фенерь въ ржка.

Дженаро, искашь ли да знаешь тѣзи женж, съ коя-то приказвашъ за любовь?

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, на страна, подъ маска-та си.

Боже мой!

ДЖЕНАРО.

Вы всинца ми сте пріятели, нъ заклевамъ ся въ име-то Божіе, че бы былъ дързостень тойзи, койте, бы поискалъ да извади маска-тъ на тѣзи женж. Маска-та на единъ женж е свята както лице-то на единъ человекъ.